

V-am văzut acum câțiva ani când erați în primejdie cum v-ați apărat statutul de licee pedagogice sau școli normale cum se numeau în vechime. Cine face aceste școli pătrunde în elita intelectuală.

Acad. **IOAN AUREL POP**
Președinte al Academiei Române

Școala noastră este în suferință. Dacă urmărim date recente, faptul că 58% din elevii de clasa a VIII-a n-au reușit să obțină notă de trecere la matematică dă de gândit. Multe lucruri înseamnă că nu sunt bune.

Dacă nu simplificăm studiul matematicii în școală o să ajungem la 68% sub nota 5.

Lucian Blaga are o poezie care se numește *Trei fețe*. „Copilul râde: / Înțelepciunea și iubirea mea e jocul“. Tot ce am să vă spun să puneți sub semnul jocului. Micuții au nevoie de joc și chiar lucrurile serioase trebuie făcute sub semnul jocului, așa spun psihologii.

Când vine vorba de istorie la clasele mici, de obicei oamenii strâmbă un pic din nas. Disciplina istorie e considerată în general plicticoasă, neatractivă, fiind percepută drept o înșiruire de date și fapte. Dacă învățătorul nu face decât să confirme percepția printr-o atitudine prea severă de zbir al memorării, prin cerințe nefirești față de elevi, atunci respingerea acestei materii e și justificată. Ce ar fi de făcut? Cum să-i facem noi pe copii să fie atrași de cunoașterea trecutului? Copiii au nevoie de poveste și atunci multi vor zice că e imposibil. Ba e posibil, dar cu har. Dacă învățătorul are har și dacă și-a ales meseria din drag de copii și pentru cunoaștere, atunci totul merge de la sine. Copilul vine cu o zestre și cu întrebări sau poate nu vine cu nimic, pentru că părinții sunt ocupați, bunicii încă tineri și la serviciu. Și atunci învățătorul trebuie să îi învețe scrisul, cititul și socotitul, dar ei trebuie să dobândească și simțul spațiului și al timpului și de multe ori simțul acesta se dobândește mai greu decât cititul, scrisul și socotitul. Simțul de care vă spun se dobândește pe vremuri la istoria locală. Se conștientizau unde se aflau familia, rudele, arborele pe lângă care treceau copiii la școală. Dobândeau simțul locului. Sigur că mai greu era cu simțul timpului, dar pe vremea aceea nu erau „Harry Potter” și nici „Stăpânul inelelor”..., dar cred că și astăzi învățătorii le vorbesc copiilor de „Fata moșului și fata babei”, de „Neghiniță” și „Pinocchio”. Am auzit că la noi nu mai învață copiii nici „Scufița roșie”, că nu e moral să spui că vânătorul i-a tăiat burta lupului, e cruzime. Ce să mai spun de „Capra cu trei iezi”. [...] Generații întregi au învățat „Capra cu trei iezi”, dar nu e bine, nu se mai poate. Continuați să le spuneți despre „Amintiri din copilărie”, fiindcă din limba trecută se învață limba de astăzi.